

Inici de campanya de Mans Unides

El missioner combonià Dario Balula Chaves, que ha treballat 27 anys a l'Àfrica, a Zàmbia i Malawi, ha visitat diferents llocs del nostre Bisbat per donar suport a la 56a Campanya de Mans Unides. En el seu recorregut ha visitat i explicat la seva experiència missionera i solidària a Guisona, Balaguer, Agramunt i Castellserà.

GLOSSA

Quan menys t'ho esperes

L'home passeja pels carrers de la ciutat un vespre feiner acudament fred. Hi ha anat per temes de feina i hi haurà de passar la nit. La idea d'una passejada per fer temps semblava atractiva, però la temperatura continua baixant. Passa per davant d'una església i hi entra. El temple no és gaire gran i no hi ha gaire gent; els presents, a més, estan molt repartits per tots els bancs. L'home ha arribat, literalment, a misses dites. El celebrant tot just ha acabat de repartir la comunió i endreça els objectes litúrgics. El silenci ho embolcalla tot i el Senyor escolta les pregàries que sorgeixen del cor dels assistents. L'home és creient i practicant, però no és gaire coneixedor de les normes litúrgiques. Aquell dia se sent captivat pels gestos del mossèn, precisos i tantes vegades repetits amb consciència de la importància simbòlica de cada objecte: el calze, la patena... L'home afegeix la seva pregària interior a la de tots els fidels i acota el cap per rebre la benedicció final, que aquest dia sent especialment necessària.

Acabada la missa, no té ganes de marxar. Diposita una moneda i

agafa una llàntia per encendre-la davant d'una gran imatge de Crist a la creu. Està resant un Parenostre quan s'hi acosta una senyora gran que era a missa. Camina a poc a poc, ajudant-se amb una cossa i, quan és al costat de la imatge, fa un petó als peus clavats a la creu i marxa. L'home encara pensa en aquest gest quan, en un altre racó de l'església, s'adona que hi ha la imatge d'un sant d'especial devoció per a la seva mare. Nova moneda, nova llàntia i nou Parenostre, aquest cop donant gràcies per la fe rebuda de la mare, per la comunitat parroquial que, sense ser-ne conscient, l'ha acollit, per la vocació del mossèn i per la certesa de l'Amor de Déu que ha escalfat el seu cor i li ha recordat que Ell vetlla per cadascun de nosaltres, cadascú únic i irrepetible.

«Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar. Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que sóc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs, perquè el meu jou és suau, i la meua càrrega, lleugera» (Mt 11,28-30). Renovada la seva esperança, l'home torna a sortir al carrer.

Enric Puig Jofra, SJ

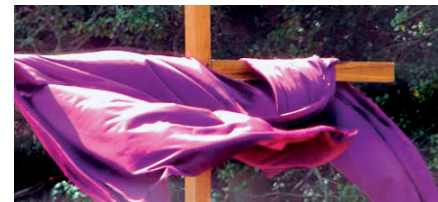
PARAULA I VIDA

Malalties que ens cal identificar, confessar i guarir (I)

És tan important identificar les malalties de l'ànima per poder confessar-les davant Déu i l'Església, amb el sagrament del perdó, i així ser guarits! Per això us ofereixo **les 15 malalties que el Papa va identificar** en un famós discurs del desembre passat a la Cúria, que són mals i temptacions perillosos per a tot cristià i per a tota cúria, comunitat, congregació, parròquia, moviment eclesial, i que poden afectar tant en el pla individual com en el comunitari. Ens pot ajudar a preparar al Sagrament de la Reconciliació, per viure millor la Pasqua.

Pateixo jo aquests mals o temptacions? Fem-ne examen de consciència:

1. El mal de sentir-se «immortal», «immune», i fins i tot «indispensable».
2. L'excessiva laboriositat (Marta), quan, embrancats en el treball, deixem de banda, inevitablement, «la millor part»: estar asseguts als peus de Jesús.
3. També existeix el mal de la «petrificació» mental i espiritual, és a dir, el d'aquells que tenen un cor de pedra i són «durs de cor».
4. El mal de la planificació excessiva i el funcionalisme.
5. El mal d'una falta de coordinació amb els qui treballa, amb els qui convisc, sense bona comunió entre nosaltres.
6. L'«Alzheimer espiritual», és a dir, l'oblit de la «història de la salvació», de la història personal amb el Senyor, del «primer amor» (cf. Ap 2,4).
7. El mal de la rivalitat i la vanaglòria.
8. El mal de l'esquizofrènia existencial. Aquell qui té una doble vida, fruit de la hipocresia típica dels mediocres i del progressiu buit espiritual, que les vanaglòries no poden satisfer.
9. El mal de la xerrameca, de la murmuració i de la xafarderia. Dels qui malparlen per darrere.
10. El mal de divinitzar els caps: és la malaltia dels que festegen els superiors, esperant obtenir la seva benevolència. Són víctimes de l'arribisme i l'oportunisme; honoren les persones i no pas a Déu.
11. El mal de la indiferència cap als altres. Es dona quan cada un pensa només en si mateix i perd la sinceritat i el caliu de les relacions humanes.
12. El mal de la cara fúnebre, la severitat teatral i el pessimisme estèril que són freqüentment símptomes de por i inseguretat de si mateix.
13. El mal d'acumular, que es produeix quan l'apòstol busca omplir un buit existencial en el seu cor acumulant béns materials, no per necessitat, sinó només per sentir-se segur.
14. El mal dels cercles tancats, on la pertinença al grup es fa més forta que la pertinença al Cos eclesial i, en algunes situacions, al Crist mateix.
15. I l'últim: el mal del guany mundà i de l'exhibicionisme, quan l'apòstol transforma el seu servei en poder, i el seu poder en mercaderia per a obtenir beneficis mundans o més poder.

Correspon només a l'**Espirit Sant** —l'ànima del Cos Místic de Crist— guarir tota malaltia. És Ell qui sosté tot esforç sincer de purificació i tota bona voluntat de conversió. El qui ens fa comprendre que cada membre participa en la santificació del cos i també en el seu decaïment. Ell és el promotor de l'harmonia. Ens guarirem si tenim consciència de la malaltia, i si tenim la decisió personal i comunitària de guarir, suportant amb perseverança la cura. Demanem-ho amb fe i per intercessió de la Verge Maria!

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

▶ **ENRIC PUIGGRÒS**

Missió apassionant

Promoure la dimensió vocacional de la vida cristiana és «una missió apassionant; el repte d'arribar als joves sempre és ben present». El responsable de la Pastoral Juvenil Vocacional de la Companyia de Jesús a nivell estatal, Enric Puiggròs, SJ, assegura que «és un privilegi ser testimoni d'aquestes històries tan boniques, entrar en contacte amb els seus desigs més profunds. Com diu el papa Francesc, hem de ser curosos i exigents amb les persones que truquen a la nostra porta».

Com transmetre un missatge atractiu als qui truquen a la porta?

La tasca de promoció vocacional és al cor de l'acció pastoral amb els joves. Si una persona es pren seriosament el Crist, la pregunta pel seu «lloc en el món», per la seva pròpia crida, ha d'aparèixer en aquest context. Contemplant Jesús a l'Evangelí veiem que és el primer que fa: cridar companys de camí!

Què cal fer, doncs?

En primer lloc, cal un desig ordenat de companyes i companys de camí. Hem de saber trobar la manera de comunicar que és bo seguir el Crist i que és bo ser religiosa, religiós o sacerdot. I, en segon lloc, hem de treballar perquè les estructures pastorals afavoreixin que el jove visqui Crist com el centre de la seva vida i saber-nos comunicar per tal de ser una opció que els sigui possible viure.

Com viuràs l'Any de la Vida Consagrada?

Com una oportunitat d'aprofundir en la meua vida com a religiós, per tal que guanyi en profunditat i pugui seguir estant al servei de la gent. També pot ser una bona oportunitat per reflexionar sobre allò que la Vida Consagrada aporta a l'Església i al món.

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Acció de gràcies per tots els animals

Gràcies, Senyor, per tots els animals: el tigre, l'ós, l'elefant, el cavall, la vaca i la cabra.

Tu, Senyor, ets el pastor i ens has anomenat «ramat meu».

Gràcies pels ocells que et canten himnes i pels peixos que es mouen pels abismes de la creació.

Quan torno a casa, sovint fatigada i cansada, el nostre gosset em ve a trobar movent la cua tot content i em dóna la benvinguda llepant-me les mans. M'has donat tants amics per regal, Senyor!

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

«Quien reza cambia; pero los hay que rezan y no cambian»

El amigo capuchino P. Ignacio Larrañaga, fundador de la Asociación de los **Talleres de «Oración y Vida»**, decía: «Quien **reza cambia**; pero los hay que **rezan y no cambian. No buscan a Dios sino a sí mismos.**»

Schopenhauer afirmaba: «Aun los **inteligentes** cometen **errores**; pero son los **tontos** los que **nada hacen** por **corregir sus errores.**»

San Francisco de Asís, hombre de oración que cambió totalmente su vida: en humildad, en paz y en perfecta alegría.

San Francisco de Sales, de temperamento fuerte, con la oración fue «el santo de la dulzura»...

Cristina Kaufmann, carmelita suiza, vivió y murió en el Carmelo de Mataró. Durante una entrevista por TVE se le preguntó:

—«¿No se aburren rezando y con la misma vida siempre?»

—«¿Cómo vamos a aburrirnos? Cada día la **Palabra** que escuchamos **es distinta**. Cada **tiempo litúrgico** lo es también. Cada **hermana** va **viviendo un proceso personal**, que la va **transformando** —cambiando— en una **persona diferente —mejor.**

»Y la huerta no es nunca la misma. Cambia en cada estación.

»Nuestra mirada nos permite contemplar la vida de una manera **nueva, libres** de esas **catarratas interiores** que nos hacen **mirar... sin ver.**»

Jesús citó a Isaías y dijo: «Este pueblo me **honra** con los **labios**, pero su **corazón** está **lejos de mí**. El **culto** que me dan está **vacío**, porque la **doctrina** que enseñan son **preceptos humanos** —del mundo.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El ayuno

Jesús, conducido por el Espíritu al desierto, no comió durante cuarenta días (Lc 4,1-2). Ayunar es un ejercicio de libertad. Es la escuela del desapego y del desprendimiento. Nos enseña a tomar distancia de nuestros deseos, a prescindir de lo superfluo, a superar dependencias. Cultivamos la sobriedad para prevenir la ebriedad, esto es, la desmesura. De este modo, crecemos en autodominio.

Entonces es más fácil compartir, repartir lo que tenemos y lo que somos. Renunciamos a comer o a otros pequeños lujos para ser capaces de dar de corazón. Limitamos nuestras necesidades para satisfacer las necesidades de los demás.

Callamos para escuchar al otro. Dejamos de mirarnos a nosotros mismos para ver el dolor ajeno. Renunciamos a alimentar nuestro ego para atender a los que nos rodean. El ayuno es el alimento que hace crecer nuestra capacidad de amar.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

9. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 3a setmana) [2Re 5,1-15a / Sl 41 / Lc 4,24-30]. Santa Francesca Romana (1384-1440), religiosa viuda, fundadora de les Oblates benedictines. Sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. IV). Sant Dagobert, laic.

10. ■ Dimarts [Dn 3,25.34-43 / Sl 24 / Mt 18,21-35]. Sant Simplicí, papa (468-483); sant Macari, bisbe de Jerusalem; sant Càndid o Candi, màrtir; santa Maria Eugènia de Jesús Milleret de Brou, verge, fundadora de les Religioses de l'Assumpció.

11. ■ Dimecres [Dt 4,1.5-9 / Sl 147 / Mt 5,17-19]. Sant Eulogi, prevere de Còrdova i màrtir (859); santa Àurea (Oria), verge, abadessa de Villavelayo (Castella); santa Rosina, verge.

12. ■ Dijous [Jr 7,23-28 / Sl 94 / Lc 11,14-23]. Sant Innocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar màrtir (295); sant Bernat, bisbe; sant Teòfanès, monjo; sant Lluís Orione, prevere salesià.

13. ■ Divendres [Os 14,2-10 / Sl 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, màrtirs (863) a Còrdova; santa Patrícia, màrtir; sant Ramir (s. VI), monjo i màrtir.

14. ■ Dissabte [Os 6,1-6 / Sl 50 / Lc 18,9-14]. Sant Arnal, abat benedictí i màrtir (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica; santa Florentina, verge.

15. ■ † Diumenge vinent, IV de Quaresma (litúrgia de les hores: 4a setmana) [2Cr 36,14-16.19-23 / Sl 136 / Ef 2,4-10 / Jn 3,14-21]. Santa Madrona (s. II), verge i màrtir de Tessalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fundador de l'Orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fundadora de les Filles de la Caritat (FC, paüles); sant Climent Maria Hofbauer, prevere redemptorista.

DIUMENGE III DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 20,1-17)

En aquells dies, Déu digué aquestes paraules: «Jo sóc el Senyor, el teu Déu, que t'he fet sortir de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge. No tinguis altres déus fora de mi.

»No prenguis en va el nom del Senyor, el teu Déu, perquè el Senyor no deixa sense càstig el qui pren en va el seu nom. Celebra el repòs sagrat del dissabte. Honra el pare i la mare, i tindràs llarga vida, al país que et dona el Senyor, el teu Déu. No matis. No cometis adulteri. No robis. No declaris falsament contra un altre. No desitgis la casa d'un altre, ni tampoc la seva esposa, el seu criat, la seva criada, el seu bou o el seu ase; ni res que sigui d'ell.»

▶ Salm responsorial (18)

R. *Senyor, vos teniu paraules de vida eterna.*

És perfecta la llei del Senyor, / i l'ànima hi descansa; / és ferm el que el Senyor disposa, / dona seny als ignorants. R.

Els preceptes del Senyor són planers, / omplen el cor de goig; / els manaments del Senyor són transparents, / il·luminen els ulls. R.

Venerar el Senyor és cosa santa, / es manté per sempre; / els determinis del Senyor són ben presos, / tots són justíssims. R.

Són més desitjables que l'or fi, / més que l'or a mans plenes; / són més dolços que la mel / regalimant de la bresca. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,22-25)

Germans, els jueus demanen signes prodigiosos, els grecs volen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus, i per als altres un absurd. Però aquells que Déu ha cridat, tant jueus com grecs, veuen en ell el poder i la saviesa de Déu, perquè en l'absurd de l'obra de Déu hi ha una saviesa superior a la dels homes, i en la debilitat de l'obra de Déu hi ha un poder superior al dels homes.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 2,13-25)

Quan s'acostava la Pasqua dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem, i trobà al temple els venedors de vedells, moltons i coloms i els canvistes asseguts. Llavors es va fer un fuet de cordes, i els tragué tots, moltons i vedells, fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules, i digué als venedors de coloms: «Traieu això d'aquí; no convertiu en mercat la casa del meu Pare». Els deixebles recordaren allò que diu l'Escriptura: «El zel del vostre temple em consumia». Llavors els jueus el van interrogar: «Quin senyal ens dones que t'autoritzi a fer això?» Jesús els contestà: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies». Els jueus respongueren: «Fa quaranta-sis anys que treballen en la seva construcció, i tu el vols reconstruir en tres dies?» Però ell es referia al santuari del seu cos.

Quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles recordaren que ell deia això, i cregueren en l'escriptura i en aquesta paraula de Jesús.

Durant la seva estada a Jerusalem en ocasió de la peregrinació de Pasqua, molts, veient els miracles que feia, cregueren en el seu nom. Però Jesús no hi confiava, perquè els coneixia tots; no tenia cap necessitat que li revelessin el que són els homes; ell sabia prou què hi ha a l'interior de cada home.

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 20,1-17)

En aquellos días, el Señor pronunció las siguientes palabras: «Yo soy el Señor, tu Dios, que te saqué de Egipto, de la esclavitud. No tendrás otros dioses frente a mí.

»No pronunciarás el nombre del Señor, tu Dios, en falso. Porque no dejará el Señor impune a quien pronuncie su nombre en falso. Fíjate en el sábado para santificarlo. Honra a tu padre y a tu madre: así prolongarás tus días en la tierra que el Señor, tu Dios, te va a dar. No matarás. No cometerás adulterio. No robarás. No darás testimonio falso contra tu prójimo. No codiciarás los bienes de tu prójimo; no codiciarás la mujer de tu prójimo, ni su esclavo, ni su esclava, ni su buey, ni su asno, ni nada que sea de él.»

▶ Salmo responsorial (18)

R. *Señor, tú tienes palabras de vida eterna.*

La ley del Señor es perfecta / y es descanso del alma; / el precepto del Señor es fiel / e instruye al ignorante. R.

Los mandatos del Señor son rectos / y alegran el corazón; / la norma del Señor es límpida / y da luz a los ojos. R.

La voluntad del Señor es pura / y eternamente estable; / los mandamientos del Señor son verdaderos / y enteramente justos. R.

Más preciosos que el oro, / más que el oro fino; / más dulces que la miel / de un panal que destila. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 1,22-25)

Hermanos:

Los judíos exigen signos, los griegos buscan sabiduría; pero nosotros predicamos a Cristo crucificado: escándalo para los judíos, necedad para los gentiles; pero, para los llamados —judíos o griegos—, un Mesías que es fuerza de Dios y sabiduría de Dios. Pues lo necio de Dios es más sabio que los hombres; y lo débil de Dios es más fuerte que los hombres.

L'expulsió dels mercaders del temple. Pintura d'El Greco (fragment), església de San Ginés (Madrid)

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 2,13-25)

Se acercaba la Pascua de los judíos, y Jesús subió a Jerusalén. Y encontró en el templo a los vendedores de bueyes, ovejas y palomas, y a los cambistas sentados; y, haciendo un azote de cordeles, los echó a todos del templo, ovejas y bueyes; y a los cambistas les esparció las monedas y les volcó las mesas; y a los que vendían palomas les dijo: «Quitad esto de aquí; no convirtáis en un mercado la casa de mi Padre.» Sus discípulos se acordaron de lo que está escrito: «El celo de tu casa me devora.» Entonces intervinieron los judíos y le preguntaron: «¿Qué signos nos muestras para obrar así?» Jesús contestó: «Destruid este templo, y en tres días lo levantaré.» Los judíos replicaron: «Cuarenta y seis años ha costado construir este templo, ¿y tú lo vas a levantar en tres días?» Pero hablaba del templo de su cuerpo. Y, cuando resucitó de entre los muertos, los discípulos se acordaron de que lo había dicho, y dieron fe a la Escritura y a la palabra que había dicho Jesús.

Mientras estaba en Jerusalén por las fiestas de Pascua, muchos creyeron en su nombre, viendo los signos que hacía; pero Jesús no se confiaba con ellos, porque los conocía a todos y no necesitaba el testimonio de nadie sobre un hombre, porque él sabía lo que hay dentro de cada hombre.

COMENTARI

Crist: temple del culte al Pare

La irrupció de Déu en la història va abatere els murs d'un temple que empresonava la presència de Déu entre els homes. Els jueus creien que així posseïen Déu d'una manera definitiva, perquè eren fidels al formalisme religiós. Jesús expulsava els venedors i els canvistes de moneda, tot posant potes enlaire tot aquell mercat del Temple de Jerusalem. Podem interpretar aquest gest a la llum del missatge dels profetes (Zacaries i Malaquies), que havien anunciat una futura purificació del temple. Amb la seva manera d'actuar, provocada pel zel per la casa del Senyor (Sl 69,10), Jesús fa entendre que el dia anunciat pels profetes ha arribat.

El gest que fa Jesús és clarament provocador: expulsant del temple els mercaders i els canvistes de moneda, declara que el funcionament del temple és un signe de una manera inadequada de viure la relació amb Déu. Per això és un gest profètic que revela la identitat de Jesús i la superació de les institucions de l'Antic Testament: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies». Amb aquestes paraules, Crist declara superada la llei antiga, de la qual el temple és el símbol central, i es posa ell mateix com a punt de referència de les noves relacions de l'home amb Déu. Crist és ell mateix la nova llei que ha signat l'aliança definitiva vessant la pròpia sang a la creu. El cos de Crist mort i ressuscitat és el centre del nou culte i el temple de la no-

va Aliança: és el lloc de la presència definitiva de Déu enmig dels homes.

Alliberats en virtut de Crist, ara podem viure una comunió profunda amb Déu i els germans. Tot això és fruit de la passió, mort i resurrecció de Jesús. És el senyal que Jesús ofereix a la incredulitat manifestada pels seus interlocutors. Serà després de Pasqua que els deixebles comprendran l'abast exacte del seu gest de purificar el temple: s'anuncia el nou temple inaugurat per la seva resurrecció. Jesús, esdevingut el nou temple, inaugura un nou culte el cim del qual és l'eucaristia, el seu cos donat i la seva sang vessada per la nostra salvació.

Ignasi Ricart, claretià

El full de ruta de les prioritats pastorals es posa en marxa

El Pla pastoral per al proper quadrienni s'ha començat a posar en funcionament des dels Arxiprestats.

El Vicari General, Mn. Ignasi Navarri, i el Vicari Episcopal, Mn. Antoni, han iniciat la visita als arxiprestats de la diòcesi per presentar i concretar les línies d'actuació a cada indret i també les trobades amb les diferents delegacions per concretar les activitats i treballs.

Presentació de la revista Urgellia a la Biblioteca Nacional de Catalunya

La Biblioteca Nacional de Catalunya acollirà la presentació de la revista *Urgellia* núm. XVIII que publica el Bisbat d'Urgell, el proper dia 19 de març, a dos quarts de set del vespre.

Aquest número tracta abastament el diplomatarí de la canònica d'Organyà, uns 150 pergamins datats entre l'any 914 fins al 1090. La publicació dirigida per l'Arxiver Diocesà, Mn. Benigne Marqués, vol fer conèixer la història religiosa, cultural, artística i institucional de les comarques que integren el Bisbat d'Urgell, i de les que n'havien format part en el passat.

La investigació que es presenta sobre els diversos temes històrics és inèdita.

Segueix el Full Dominical allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

ràdio principat
ESCOLTEU RÀDIO ESTEL-PRINCIPAT
105.0 - 104.4
107.5 - 91.5

S'obren els terminis per apuntar els infants i joves a la classe de religió

Dels dies 10 al 17 de març estaran oberts els terminis per apuntar els estudiants del segon cicle d'educació infantil, educació primària, centres integrats i educació secundària obligatòria a les classes de religió. Ja es podrà fer doncs, la preinscripció del proper curs. Els pares que heu decidit pels vostres fills el Baptisme, la Primera Comunió i la Confirmació, ho fareu per coherència amb la pròpia identitat. Però els no batejats i/o no creients també és bo que facin, per interès cultural, per tal que llurs fills puguin conèixer i entendre la societat en la que estan incardinats, on la religió cristiana i d'altres religions han deixat una profunda petja en els costums, expressions, en l'art, en l'arquitectura, en la concepció de les relacions socials i polítiques.

La classe de religió forma part d'una educació integral que ha d'incloure la dimensió ètica i moral. És un espai en el que s'educa en la solidaritat, la sinceritat, la justícia, el respecte, la generositat; que ofereix una visió global del món que ajuda a superar la fragmentació que produeix el saber molt focalitzat. La classe de religió no és el mateix que la catequesi: l'ensenyament religiós en l'escola se circumscriu a un àmbit cultural, mentre que la catequesi es procura introduir-nos en el seguiment personal de Jesucrist.

Avui ja, els pares d'arrels catòliques es poden adscriure a aquesta aportació necessària de valors en l'exercici del seu dret constitucional i aixoplugats en la Declaració Universal dels Drets Humans que reconeix en dret dels pares a escollir el tipus d'educació que s'haurà de donar als seus fills. És una formació integral que dóna sentit global i ple al fet de viure, oferint el coneixement de Jesucrist i de l'Església presentat de forma ordenada i raonada i amb rigor pedagògic, donant referents i criteris ètics i morals de transcendència que ajuden a actuar responsablement, encara que s'hagi de nedar contracorrent, i una valoració acurada de les altres religions i diàleg obert entre cultures i religions diverses.

Contacteu amb el mestre de religió de la vostra escola o bé a ensenyament@bisbaturgell.org

«Lluitem contra la pobresa. T'hi apuntes?», campanya de Mans Unides

El dissabte 31 de gener a la Casa d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer va tenir lloc l'Assemblea de Mans Unides del Bisbat d'Urgell, presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric i la Presidenta Sra. Teresa Cabanes, acompanyats pel Delegat episcopal Mn. Lluís Eduard Salinas, i amb l'assistència de més d'una vintena de membres representants dels grups locals de Mans Unides d'Urgell i d'Andorra.

Es van aprovar el balanç i el pressupost, es va revisar la Campanya de Mans Unides de l'any passat, que es va valorar positivament havent-se assolit els objectius de realitzar els dos projectes previstos i un tercer, gràcies a la generositat d'un particular que l'assumeix sol. Les entrades disminueixen una mica, però en el conjunt s'ha augmentat degut a aquest particular donatiu.

La Presidenta va informar sobre la Campanya per al 2015, el dia del dejuni voluntari contra la fam el divendres dia 6 de febrer, i la col·lecta d'aquest diumenge dia 8 de febrer, amb diversos materials per a la campanya.

El sacerdot missioner combonià Dario Balula Chaves participarà enguany amb diverses conferències i aportacions a la Diòcesi d'Urgell dins els actes de la Campanya.

El lema de la Campanya per al 2015 és «Lluitem contra la pobresa. T'hi apuntes?». Aquesta és la 56a Campanya de Mans Unides i recull el treball dels últims vuit anys en el marc dels Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni que fixà Nacions Unides.

Quaresma, revitalitzem el cos de l'Església (III)

Continuem amb les xacres que enumera el Papa.

6. L'Alzheimer espiritual

És una realitat prou evident que la malaltia de l'Alzheimer pren protagonisme i és ben present en la nostra societat.

El Sant Pare parla, també, de l'alzheimer espiritual, «la pèrdua progressiva de les facultats espirituals que en un període més o menys llarg, provoca greus discapacitats en la persona».

Tenir un acompanyant espiritual ens pot ajudar a reviuir la història religiosa personal, els fets espirituals viscuts i a trobar el nostre lloc en la comunitat cristiana.

7. La rivalitat i la vanagloria

L'Església, com tota comunitat formada per persones, és víctima adés i ara de les febleses huma-

nes. Sempre hi ha hagut qui ha pretès sobresortir. A tots, un moment o altre, ens ha encegat l'èxit personal.

Sempre convé recordar les paraules de Sant Pau als filipencs: «No feu res per rivalitat ni per arrogància. Amb tota humilitat, considereu els altres superiors a vosaltres mateixos» (2,3-4). Com costa sovint aquesta humilitat!

8. El fariseisme, portar una doble vida

És la hipocresia del qui no és capaç de viure allò que ensenya. Una cosa són les paraules i l'altra els fets.

Persones que no viuen amb coherència. Per una part, ensenyen i exigeixen als altres i, per altra, ells no ho viuen i, a voltes, fins actuen contràriament.

L'antitestimoni que donen compromet la imatge de l'Església en el nostre món. Es fa urgent la seva conversió i reconduir la vida espiritual.

9. Les murmuracions i crítiques

Sovint no hi donem massa importància. I acaba fent molt mal. Comença amb un simple comentari i massa vegades porta a desacreditar el bon nom i la fama de les persones.

Tampoc no podem ignorar que en ocasions és premeditada i culpable, especialment quan hom s'amaga sota l'anònim o es fan servir xarxes de comunicació massives. És inabastable el mal que es fa amb la murmuració i difícilment es podrà restituir l'honorabilitat de la persona. Vull creure que en la majoria dels casos, a la base de la murmuració hi ha la inconsciència del mal que es pot arribar a fer.

Deturem les crítiques i murmuracions i així revitalitzem el cos de l'Església.

Mn. Ramon Sàrries
Arxiprest de les Valls d'Andorra